

поради внезапното прескачане на погледа му отъ свѣтлината на входа къмъ мрачината. Той се спрѣ потиснатъ, задушенъ отъ тая тѣснота и мракъ. Единъ глухъ шумъ, произведенъ отъ паднала нѣкъде прѣстъ отъ свода, стигна до слуха му, и той трепна. Неволно безпокойство го обзе при мисълта за опасноститѣ, които се криятъ за минувача изъ подобни подземия, гдето никакви подкрепи не го обезпечаватъ отъ случайното срутване на земята. И дойдоха му въ ума толкова страшни примѣри за нещастия въ рудници и подземни прокопи, за които бѣ челъ и слушалъ. Живо се изобрази предъ него една такава картина за затрупани и останали живи подъ земята хора, четени въ романа на Зола: *Жерминалъ*...

— Но чортъ го взелъ — каза си той — азъ промръзнахъ. Дъното на тунела трѣбва да е близко. Сбъркахъ, че не вземахъ работникъ съ кандило.

И продължи да върви, като се пулѣше, за да види колко годе ясно, следвайки да опитва съ ржце мрачните стени, състоящи отъ дребенъ ронливъ камѣнакъ и прѣстъ. Бѣше му грозѧ вече въ тоя занданъ. Но той считаше свой дългъ да изследва до дъното.

Изведнажъ дѣсниятъ му кракъ не намѣри земя подъ себе си и Керовъ потъна въ нѣкаква бездна.

После се вдвори гробна тишина въ тунела.

Колко време, колко часа бѣше пролежалъ въ несвѣсъ въ дъното на пропастьта, Керовъ не знаеше, когато се окопоти отъ действието на студа и отъ усѣщането остри болежи въ главата и лѣвия кракъ. День ли бѣше, нощъ ли — той не знаеше, както не помнѣше, какъ е попадналъ тукъ. Чувствуваше само, че е живъ, и се мжчеше да си припомни какъ е падналъ тука. И най-напредъ помисли, че е хвърленъ отъ разбойници въ тая дупка, но при какви обстоя-